

Osud rozděluje povolání

A aj, veliká tu síň plná mladého lidu, a po pravé straně sedící zuřivý stařec a držící v ruce veliký měděný hrnec. I viděl jsem, an k němu všickni přicházející přistupovali, a každý do toho hrnce sáhna a cedulku s nějakým písmem vytáhna, hned odebral se do některé ulice města. Jeden s radostí a výskáním běžel, jiný s zármutkem a stýskáním, krouť se a ohlédaje, šel.

I přistoupím blíž a nahlédnu některým do těch cedulek a vidím, že tento vytáhl: Panuj, jiný: Služ; tento: Rozkazuj, jiný: Poslouchej; tento: Sud', jiný: Bojuj, etc. I divím se, co to jest. Všežvěd mi dí: „Tu se povolání a práce rozdělují, k čemu se kdo v světě dáti má. Ten pak správce nad losy slove Osud, od něhož každý do světa vcházející instrukcí tímto způsobem vzítí musí.

Autor textu popisuje Osud jako zuřivého starce. Proč? Co tím chce čtenářům naznačit? Podá vysvětlení v dalším textu? Co asi osud „nadělil“ autorovi textu?

Labyrint je napsán ve formě alegorie, město představuje celý svět, ulice a budovy pak různé lidské situace a povolání. V jedné ulici bydlí řemeslníci, v jiné učenci nebo vojáci. Co v tomto alegorickém textu může představovat hrad na okraji města, co palác královny uprostřed města?

Ten, kdo si vytáhne cedulku s povoláním, které mu způsobí zármutek, odchází, po starci se jen smutně ohlédne. Proč se nikdo proti příkazu na cedulce nepostaví, proč se nepokusí změnit svoje nasměrování? (Učitel nechá žákům prostor pro jejich úvahy, aniž by je nějak usměrňoval, či jejich odpovědi komentoval. Až z textu níže vyplyne, že Osud je regentem Královny města. Ta má své metody řízení a těm není radno se vzpouzet. Je nemnoho těch, kteří prohlédnou „Osud“ a mají odvahu jít vlastní cestou).

V tom do mne Mámil z druhé strany drbne, abych také sáhl. Já prosil, abych nucen nebyl něčeho takového, chytit se prvního, co poručiti mi. Nejprv poznati a prohlédnouti, toť zájem můj. Ale povědíno mi, že to bez vědomí a dovolení pana regenta, Osuda, býti nemůže: takž já k němu přistoupě, pokorně žádost svou přednáším, já že jsem s tím oumyslem přišel, abych sám všecko prohlédl, a teprv, co by se mi líbilo, sobě vybral.

On odpověděl: „Synu, vidíš, že toho jiní tak nečiní, ale co se jim podá neb naskytne, toho se drží. Však, poněvadžs toho tak žádostiv, dobře. Napsal cedulku Spekulare (to jest Dívej se neb Zpytuj), dal mi ji a pustil mne.

Dnes mají mladí lidé různého věku možnost porozhlédnout se po světě doma i v zahraničí, zkusit různá povolání, studovat na různých školách, cestovat... "Jak optimálně bys svoji „přípravku na dospělost“ viděl ty? Žáci pracují ve čtyřčlenných skupinách, sdílejí své představy. Jeden pak představí výsledky sdílení za svou skupinu celé třídě.